χειριστεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ συγχρόνως ἡ δούκισσα γδυνόταν σιγὰ-σιγά.

Ἡ ἐρεθισμένη φαντασία μου ἐξωραΐζε ἀκόμα περισσότερο τὰ γυμνά της κάλλη, τὰ ὁποῖα γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα... Ἡ Ἀφροδίτη ἡ ἴδια, ποὺ οἱ ζωγράφοι τὴν παρουσιάζουν τόσο αἰθέρια τὴν ὥρα ποὺ ἀναδύεται ἀπ' τὰ κύματα, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκριθῆ μὲ τὴ δούκισσά μου...

Τέλος, ἡ ἀγαπημένη μου πλάγιασε!... Δὲν τολμοῦσα πειὰ ν' ἀναπνεύσω καὶ εἶχα κολλήσει στὸν τοῖχο... Ἡ καμαριέρα εἶχε φύγει πειὰ καὶ ἡ δούκισσα πῆρε ἕνα βιβλίο.

Μά, καθὼς διάβαζε, τὴν ἄκουσα ἔξαφνα ν' ἀναστενάζη καὶ νὰ προφέρη τ' ὄνομά μου. Τότε κι' ἐγώ, πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐτυχία, ἀνασηκώθηκα σιγὰ-σιγά. Ἡ δούκισσα ὅμως δὲν μ' ἀντελήφθη καὶ συνέχισε τὸ διάβασμά της.

Ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἀκούμπησε τὸ βιβλίο της στὸ κομοδίνο καὶ ψιθύρισε:

— Ὄχι!... Μοῦ ἀπαγορεύεται νὰ τὸν ἀγαπήσω...

Ἀναστέναξε κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἐπρόσθεσε:

— Καὶ ὅμως ἀγαπάω αὐτὸ τὸ παιδί...

Μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἐπακολούθησε κι' ἡ δούκισσα ξανᾶπε:

— Ἀλλοίμονο!... Δὲν θὰ τὸ μάθη ποτέ...

Τότε, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῶ, ὥρμησα κοντά της. Μιὰ κραυγὴ τρόμου τῆς ξέφυγε.

— Εἶμ' ἐγώ, τῆς εἶπα. Μὴ φωνάζετε... Εἶμαι ὁ Φρονσάκ, τὸν ὁποῖο ἀγαπᾶτε κι' ὁ ὁποῖος σᾶς λατρεύει!

Τότε θέλησε νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰρθοῦν ἡ καμαριέρες της, μὰ τῆς κράτησα τὸ χέρι. Ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ μὲ ἐξορκίζη ν' ἀποσυρθῶ, μὰ ἐγὼ τὴν ἔσφιξα μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἀμέσως μ' ἀπερίγραπτη ἀπελπισία τὴν κυρίευσε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ μὲ βρίζη μὲ ὅσες βρισιὲς ἐρχόντουσαν στὸ στόμα της. Μὰ παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασί της, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ ὡραία μου δούκισσα μοῦ ψιθύριζε στ' αὐτὶ τὰ πιὸ γλυκὰ ἐρωτικὰ λόγια κι' ἔτρεμε μήπως μᾶς ἀκούσουν ἡ καμαριέρες της...

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικὲς νύχτες τῆς ζωῆς μου. Καὶ σήμερα ἀκόμα, ἂν καὶ ἔχουν περάσει τριάντα χρόνια ἀπὸ τότε, τὴ θυμοῦμαι μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐχαρίστησι».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ

Νὰ μιὰ χαριτωμένη Ἀραβικὴ παράδοσις γιὰ τὸ κρασί:

Ὅταν ὁ Νῶε γλύτωσε ἀπ' τὸν κατακλυσμὸ καὶ πάτησε σὲ στερεὰ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα πράγματα πῆρε ὁ ὅσει στὴν κιβωτό του, ἦταν καὶ μιὰ ἀμπελος. Τὴν ἔβγαλε λοιπὸν καὶ τὴ φύτεψε στὸ πιὸ εὔφορο χωράφι, ἀπ' ὅσα ἦσαν γύρω του.

Μὰ ὁ Σατανᾶς ποὺ παραμόνευε γιὰ νὰ σκαρώση καμμιὰ φάρσα στὸ Νῶε, σοφίστηκε ἕνα πραγματικὰ σατανικὸ τέχνασμα. Πῆγε καὶ πότισε τὴν ἄμπελο μὲ αἷμα παγωνιοῦ. Ὅταν φύτρωσαν τὰ πρῶτα φύλλα της, τὴν ξαναπότισε, ἀλλὰ μὲ αἷμα μαϊμοῦς τὴ φορὰ αὐτή. Ὅταν δὲ βγῆκαν τὰ πρῶτα σταφύλια, τὴν ξαναπότισε μὲ αἷμα λεονταριοῦ. Κι' ὅταν, τέλος, τὰ σταφύλια ὡρίμασαν, τὴν πότισε μὲ αἷμα χοίρου.

Ἔτσι ὅμως, τὰ σταφύλια ποὺ ἔκανε τὸ ἀμπέλι πῆραν τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῶν τεσσάρων ζώων, μὲ τὸ αἷμα τῶν ὁποίων ποτίστηκε.

Ὅταν δηλαδὴ πιῆ κανεὶς τὰ πρῶτα ποτήρια τοῦ κρασιοῦ, μέσα στὶς φλέβες του ἀρχίζει νὰ κυκλοφορῆ τὸ αἷμα τοῦ παγωνιοῦ καὶ γι' αὐτὸ κι' ὁ ἴδιος φουσκώνει καὶ κορδώνεται καὶ τὸ πρόσωπό του κοκκινίζει σὰν τοῦ παγωνιοῦ. Ὅταν τὰ ποτήρια γίνουν περισσότερα, τότε στὶς φλέβες τοῦ μπεκρῆ κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα τῆς μαϊμοῦς καὶ γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος γίνεται εὔθυμος κι' ἀρχίζει νὰ κάνη ἕνα σωρὸ τρέλλες.

Ὅσο αὐξάνουν τὰ ποτήρια, τόσο ἀρχίζει νὰ κυριεύη τὸν ἄνθρωπο ἡ μέθη καὶ τότε θυριεύει, ἐπειδὴ στὶς φλέβες του κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα τοῦ λεονταριοῦ.

Στὸ τέλος, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τὸ παρακάνει καὶ πιεῖ τὸν περίδρομο, τότε στὶς φλέβες του κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα τοῦ χοίρου καὶ τὸν βλέπει κανεὶς νὰ κυλιέται καταγῆς σὰν τὸ γουροῦνι!...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Στοῦ χρόνου τὰ φτερὰ πετοῦν οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς μας. (Π. Σοῦτσιος).

Τὰς κλεῖδας τῆς καρδιᾶς σου μὴ δίδεις εἰς κανένα. (Δ. Βυζάντιος).

Εἶν' ὡς τὸ ξίφος ἰσχυρὰ τοῦ ποιητοῦ ἡ λύρα. (Α. Παράσχος).

Ὁ Ἔρως σπείρει ἄνεμον καὶ δρέπει τρικυμίας. (Ι. Καμπούρογλους).

Ἡ δόξα δὲν μισθοῦται, ἀποκτᾶται. (Σ. Ζαμπέλιος).

Τί χρησιμεύει ἡ στοργή, ἡ θλῖψις ἂν ὑπνώττει; (Δ. Παναγοπουλος).

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

ΔΥΟ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΒΓΗΚΑΝ ΑΛΗΘΙΝΕΣ

(Ἀπ' τ' «Ἀπομνημονεύματα» τῆς μεγάλης Νορβηγίδος συγγραφέως).

Ἡ μεγάλη συγγραφεὺς τῆς Νορβηγίας Σέλμα Λάγκερλεφ, ἡ ὁποία κατὰ τὸ 1910 τιμήθηκε μὲ τὸ διεθνὲς λογοτεχνικὸ βραβεῖο Νόμπελ, διηγεῖται στὰ «Ἀπομνημονεύματά» της δυὸ προφητεῖες ποὺ τῆς ἔγιναν καὶ ποὺ ἐπαλήθευσαν κατὰ γράμμα.

Ἡ πρώτη προφητεία ἔγινε στὶς 20 Νοεμβρίου 1858 ὅταν γεννήθηκε ἡ Λάγκερλεφ, στὸν πύργο Μαρβάκα. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἅμα σουρούπωσε, ἡ θειὰ Βάνερβικ, ἡ γηραιὰ σύζυγος τοῦ ἐφημερίου τοῦ τόπου, κίνησε ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ πῆγε στὸν πύργο γιὰ νὰ πληροφορηθῆ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς λεχώνας.

Ἡ θειὰ Βάνερβικ φημιζόταν γιὰ τὴ χαρτομαντική της ἱκανότητα καὶ ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ προφητεύση τὴν τύχη τῆς νεογεννήτου. Κατόπιν λοιπὸν τῆς παρακλήσεως τῶν γονέων τῆς Λάγκερλεφ, ἅπλωσε τὰ χαρτιὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι, περιέφερε ἀπάνω τους τὰ τρεμουλιαστὰ δάχτυλά της καὶ μουρμούρισε:

— Δὲν θάχη ὑγεία τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι! Θὰ ὑποφέρη σ' ὅλη τὴ ζωή του...

— Καθένας ἔχει τὰ βάσανά του σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, παρατήρησε ἡ γιαγιὰ τῆς Λάγκερλεφ ποὺ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ σχολιάζη φιλοσοφικὰ τὸ καθετί. Ἂν ἡ ἐγγονή μου γίνει ἀρρωστιάρα, θὰ περάση ἥσυχη ζωή, κι' αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ τῆς εὐχηθῆ κανείς.

Ἡ θειὰ Βάνερβικ ἔφερε πάλι τὰ δάχτυλά της στὰ χαρτιὰ κι' ἄρχισε νὰ λογαριάζη. Κατόπιν ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Θὰ κάνη ἀκόμα πολλὰ καὶ μακρυνὰ ταξείδια, ἀλλὰ δὲν θὰ σταματήση ποτὲ σ' ἕναν τόπο...

— Λιθάρι ποὺ συχνοκυλᾶ, δὲν πιάνει ἀπάνω του χορτάρι! ἐσχολίασε ἡ πολύτειρη γιαγιά, ἡ ὁποία ὡστόσο δὲν τὸ εἶχε κουνήσει ποτὲ ἀπὸ τὸν πύργο της.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, ἐξακολούθησε ἡ σύζυγος τοῦ ἐφημερίου. Αὐτὴ δὲν θὰ τὴ χρειάζωνται πολὺ στὸ σπίτι σας, γιατὶ δὲν θάναι δουλειά της νὰ στρώνη τὸ τραπέζι καὶ νὰ ὑφαίνη στὸν ἀργαλειό. Αὐτὴ θὰ καταγίνεται ὅλο μὲ βιβλία καὶ χαρτιά...

— Καὶ τί θὰ τὰ κάνη τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτιά; ρώτησε μ' ἔκπληξι ἡ ἁπλοϊκὴ γρηά. Μήπως θὰ παντρευτῆ κανέναν φτωχόπαπα καὶ θὰ γυρίζη ἀπὸ ἐνορία σ' ἐνορία χωρὶς νὰ βρίσκη ἡσυχία πουθενά; Ἂς εἶνε τοὐλάχιστο καλὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ περάσουν γαλήνια τὴ ζωή τους...

— Θέλεις νὰ μάθης καὶ κάτι ἀκόμα; τὴ διέκοψε ἔξαφνα ἡ χαρτορίχτρα.

— Βέβαια θέλω! ἀποκρίθηκε ἀνυπόμονα ἡ γιαγιὰ τῆς Λάγκερλεφ.

— Ἡ ἐγγονή σου θὰ μείνη ἀνύπαντρη!..

— Χριστὲ καὶ Παναγιά! φώναξε ἡ γρηά. Ἂς εἶνε ὅμως. Θὰ τῆς λείψουν τοὐλάχιστο ἀρκετὲς σκοτοῦρες. Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ πῆς τί λογῆς γυναῖκα θὰ γίνη;

— Ἐργατική, ἱκανὴ καὶ ταπεινὴ μαζύ!...

Ἡ Σέλμα Λάγκερλεφ, ἀναφέροντας τὴν παραπάνω προφητεία, βεβαιώνει ὅτι ἐξεπληρώθη καθ' ὁλοκληρίαν, γιατὶ καὶ ἡ ὑγεία της δὲν εἶναι καλὴ καὶ πολλὰ ταξείδια ἔκανε καὶ δὲν παντρεύτηκε ποτέ, καὶ στὰ βιβλία ἀφιέρωσε ὅλη τὴ ζωή της...

* * *

Περίεργη εἶνε κι' ἄλλη μιὰ προφητεία ποὺ ἔγινε στὴ συγγραφέα, ὅταν ἐπεσκέφθη τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ ὁδηγός της τὴν εἰδοποίησε μιὰ μέρα ὅτι στὸ τέμενος Ἐλαζᾶ βρισκόταν ἕνας Μουσουλμάνος μάντης, περιζήτητος ἀπ' ὅλους τοὺς περιηγητάς, γιατὶ ἔβγαιναν ἀληθινὲς ἡ προφητεῖες του. Ἡ Λάγκερλεφ ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ τὸν ἰδῆ.

Μόλις παρουσιάστηκε ἐκεῖ, ὁ μάντης τῆς παράγγειλε διὰ μέσου τοῦ διερμηνέως νὰ βάλη σπὸ νοῦ της κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐπιθυμοῦσε νὰ τῆς δοθῆ ἀπάντησι. Ἡ Λάγκερλεφ ταξείδευε τότε στοὺς Ἁγίους Τόπους γιὰ νὰ μελετήση τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἤθη μιᾶς ἀποικίας Σουηδῶν, ἐγκατεστημένων στὴν Παλαιστίνη, μὲ σκοπὸ νὰ γράψη ἕνα βιβλίο γι' αὐτούς. Βασανιζόταν ὅμως ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία μήπως τὸ θέμα δὲν ἦταν ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες της καὶ εἶχε τὴν περιέργεια νὰ μάθη ἀπὸ πρὶν τὴν τύχη τοῦ νέου της ἔργου. Συγχρόνως ὅμως σκεφτόταν ὅτι παρόμοια ἐρώτησι θάταν ἀκατανόητη γιὰ ἕναν Μουσουλμάνο ποὺ δὲν θάχε δεῖ ἴσως ποτὲ του βιβλίο καὶ δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ ρομάντζο.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ ρωτήση τίποτε ἄλλο, ἔβαλε στὸ νοῦ της τὴν ἐρώτησι αὐτή. Ὁ μάντης φάνηκε γιὰ λίγο σκεφτικός, χάραξε μερικὰ σημεῖα καταγῆς καὶ εἶπε ἀραβικὰ στὸν διερμηνέα:

— Ἡ... κυρία συλλογίζεται κάτι ποὺ θέλει νὰ τὸ γράψη σπὸ χαρτί. Ἂς μὴν ἀνησυχεῖ ὅμως. Ἡ δουλειά της θὰ πάη καλά...

Κατόπιν, ὅταν ἡ Λάγκερλεφ τοῦ ἄπλωσε τὴν παλάμη της, ὁ μάντης τὴν κύπταξε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ κυρία ἔχει στὸ χέρι της τὸ σημάδι τοῦ σουλτάνου Ἰμβραὴμ—ἐλ—Ραβὶλ καὶ τοῦ Σουλεϊμάν. Ὅλες ἡ δουλειές της θὰ προκόψουν. Στὸ τέλος θὰ τῆς πέση κι' ἕνα μεγάλο τυχερό...

Καὶ τὸ «μεγάλο τυχερὸ» τῆς Λάγκερλεφ ἦταν ἀναμφιβόλως τὸ βραβεῖο Νόμπελ.